

TOUHY

Jsme podmíněni svými žádostmi, přáními a motivy. Nejsme svobodní. Pokud bychom byli svobodní, byli bychom volní od všeho, včetně touhy po volnosti. Co nám potom zbude? Zůstane pouze Vědomí bez preferencí. Toto Vědomí je naším pravým Já a jeho přirozeností je Láska, Mír a Štěstí.

Skutečným otroctvím nás všech jsou touhy. Měli bychom se od nich oprostit. Dokud v nás existují touhy, koloběh života a smrti se točí stále dál a dál. V absenci přání nalezne člověk svou jednotu s nejvyšší Pravdou - s Božstvím.

Vládu nad smysly by měla v našem životě převzít rozlišovací schopnost, rozhodování mezi tím, co je správné a co ne. Vy byste měli být pány a smysly by vás měly poslouchat. Vládu nad smysly a touhami by měla získat vaše skutečná přirozenost, v níž jste součástí Boha. Naším cílem je hledání pravé přirozenosti a odhalení věčné jednoty s Bohem. Toto nazývám největším vítězstvím. K tomuto cíli potřebujete opravdové hrdinství a odvalu. Inteligentní lidé se nezabývají žádným jiným úkolem.

Pokud nepřestanete být zaměřeni na požitky dobrovolně, pak vás k tomu přiměje přibývajícím věkem. Potom už to jinak ani nepůjde. Až vám bude sedmdesát pět let, nebude už pro vás fyzicky možné přejít se výborného jídla. Pokud se i přesto neovládnete, budete v noci trpět. Podobně už nebudete schopni si užívat sexu. Nejen například nic špatného na zálibě v cestování. Nejde však cestovat do nekonečna, jednoho dne už toho nebudete schopni. Budete se muset zastavit. Moudrost proto spočívá v tom, že se zastavíte dobrovolně, dříve než vás k tomu donutí váš věk.

S hněvem má problém mnoho lidí. Budete-li se hlouběji zabývat kořeny hněvu, zjistíte, že jeho zdrojem je touha. Touha je matkou pro své dva potomky, hněv a chtivost. Touha je příčinou jak hněvu, tak chtivosti. Když nám něco brání v naplnění naší touhy, zlobíme se. Naopak, když se naše touha splní, chceme více a více – rozvíjí se chtivost.

Jak se od touhy oprostit? To je jedna z nejzásadnějších otázek duchovnosti. Pro tento cíl je nezbytné, abyste se naučili ve svém životě rozlišovat mezi potřebami a touhami. Potřebou myslím naplnění toho, bez čeho byste jinak nemohli existovat. K životu toho nepotřebujete mnoho. Potřebujete jíst zdravě s přihlédnutím k vašemu věku a zdravotnímu stavu. Chtít další a další dobroty a delikatesy, aniž byste se starali o to, co je pro vaše zdraví dobré, je volání touhy. Jiným příkladem je vaše oblečení, které potřebujete mít podle počasí, podnebí a situace, v níž se nalézáte. Pokud je

nakupování dalšího nového a lepšího oblečení vedeno touhou, přestáváte rozpoznávat správnou míru.

Skutečné vítězství spočívá v kontrole našich pěti věčně neklidných smyslů. Sotva někde spočineme pohledem, už se zase rozhlížíme po něčem přitažlivějším. Naše oči těkají z jedné věci na druhou. Stejně tak je tomu se sluchem. Posloucháme hudbu, ale naše mysl začne okamžitě komentovat: „Není to špatná skladba, ale tamta se mi líbila víc.“ Často se také necháváme strhnout chuťovými zážitky: „Tahle švýcarská čokoláda je moc dobrá, ale když si vzpomenu na dánskou čokoládu, to bylo teprve něco..“ Ovládnout tuto nekonečnou řadu potěšení smyslů, to je skutečné vítězství.

Potěšení, zrozená ze smyslových kontaktů, jsou ve skutečnosti jen zdrojem trápení, ačkoliv se jeví jako požitek lidem přitahovaným hmotným světem. Mají svůj začátek a konec. Proto Pán říká v Bhagavadgítě Ardžunovi: „Moudrý člověk se neoddává požitkům.“ (Bhagavadgíta, kapitola 5, verš 22)

Ve své vychytralosti chceme, aby Bůh dělal všechno, co si přejeme my, a hlavně, aby nás netrestal. To není možné. Lidé mají velké štěstí, že nejsou všechna jejich přání vyplněna. Kdyby tomu tak nebylo, upadl by již nyní nečistý svět do ještě větší mravní špíny, protože přání lidských bytostí neznají mezí.

Základní příčinou všeho zla je touha. Nabízí se otázka: „Je vůbec možné žít ve světě bez toho, že bychom měli nějaké touhy?“ Odpovědí, kterou svatí předkládají, je, že skutečný život začíná, až když se člověk naučí žít bez přání. Skutečný život je život oproštěný ode všech tužeb, protože touhy nás spoutávají.

Mysl se neustále zabývá minulostí nebo budoucností. Probírá se minulými událostmi nebo s radostným očekáváním vyhlíží do budoucna. Obracet se k minulosti nebo si vytvářet přání do budoucna nás zotročuje a vnitřně spoutává. Kdykoli dojde k osvobození, stane se tak teď a tady.

Co vytváří naši nesvobodu? Nejsme svázáni ničím jiným než nahromaděnými vtisky, které v nás vznikly v důsledku našich činů motivovaných touhami. Kdykoliv konáme nějakou práci s očekáváním, že se nám tím splní nějaká touha, pak v nás tato činnost zanechá stopu neboli vtisk. Po mnoho životů jsme vykonali mnoho přáními motivovaných činností a neseme si v sobě vtisky těchto aktivit. Přáními motivovaná činnost nás vnitřně spoutává. Činnost přáními nemotivovaná nebo motivovaná povinnostmi nás z tohoto otroctví osvobozuje.

Není možné, aby se v životě odehrávalo všechno podle našich přání. Přání různých lidí stojí často proti sobě. Když zbohatnu, někdo jiný zchudne; jsem-li povýšen ve své společnosti nebo ve státní službě a někdo jiný tím zase přijde o zaměstnání. Svět je plný konkurence a ke konkurenci patří i frustrace.

Všechny touhy, ať už jsou jakékoli, spadají do jedné kategorie. Výjimkou je touha po duchovní seberealizaci neboli po realizaci Boha. I když se zdá, že jde také o touhu, není tomu tak. Proč? Protože, když je tato touha naplněna, všechny touhy tím odcházejí. Všechny ostatní touhy se týkají světa, zatímco tato touha vynáší člověka ze sféry světa k Bohu. Je-li naplněno přání po duchovní realizaci, nezůstává žádná jiná touha, včetně této. Představme si to na následujícím příkladu. Procházíte se po zahradě a zapíchnete si do nohy trn. Trn si vyndáte pomocí jiného trnu a pak oba trny zahodíte. Toužíte-li tedy po duchovní realizaci, nebraňte se tomu. Tuto touhu můžete v sobě rozvíjet, jak jen můžete.

Zrození člověka je hluboká, těžko pochopitelná záležitost. Když člověk umírá, jeho nesplněná přání se stávají příčinou dalšího zrození. Některá přání byla v životě splněna, ale některá zůstávají nesplněna. Neexistuje jiná příčina zrození než nesplněná přání. Dokud zůstávají přání, člověk se znovu a znovu rodí, aby tato přání uskutečnil.

Všichni se chceme obklopotvat příjemným prostředím a žít život co nejpohodlněji: mít pěkný dům, auto, dostatek peněz, chutné jídlo k dispozici, mít kolem sebe vstřícné lidi, kteří by se o nás starali, přistupovali k nám s respektem, usmívali se, prali naše prádlo a zajímali se o to, zda se nám dobře daří. Pokud bychom dostávali od druhých takovou podporu, život by byl přece tak pěkný. Život by se stal rájem na zemi, každý by se o nás staral a my bychom neměli žádnou zodpovědnost a stres. Takto se to ale nestává. Lituji - nikdy v životě nikoho. Doporučuji vám, abyste se snažili překročit dualitu příjemného a nepříjemného, dobrého a špatného. Pak bude problém vyřešen natrvalo.

Zredukujeme-li na minimum svá přání a touhy, zeslábne a posléze zanikne i naše podrážděnost a hněv.

Povšimněte si, jak je lidská mysl přeplněná nekonečným množstvím přání, zatímco skutečných potřeb je jen velmi málo. O naše potřeby se stará Ten, kdo nás stvořil a daroval nám život.

Aby člověk dosáhl stavu Blaženosti, měl by se odtáhnout od smyslových potěšení světa. Nyní se můžete zeptat: „Jaký má potom význam, že nám Bůh tyto smysly nadělil?“ Smysly nám byly dány za určitým účelem a tímto účelem je, abychom je používali, a ne zneužívali. Rozdíl spočívá pouze v rozlišení mezi použitím a zneužitím. Musíte najít ve všech oblastech svého života rovnováhu.

Naše tělo a smysly si chtějí užívat smyslové podněty materiálního světa a táhnou nás směrem k nim. Ale vědomí našeho individuálního bytí touží po spočinutí v nekonečném Vědomí – v Bohu. Uvnitř každého z nás se proto neustále odehrává zápas, jakési přetahování lanem.

Dosáhnete-li duchovní seberealizace neboli osvícení, odhalí se vám veškeré poznání. Dostane se vám odpovědí na všechny vaše otázky a nahlédnete na smysl svého života i celého vesmírného uspořádání. V duchovní seberealizaci budou

naplněny veškeré vaše touhy. Všichni lidé sdílejí tři hlavní touhy: touhu po poznání, touhu po tom něco vykonat a touhu po tom něco získat. Touha po poznání nás motivuje přemýšlet o věcech, dozvídat se další a další informace. Podobně jsme motivováni tím, že toužíme po nějakých aktivitách nebo si chceme něco splnit. Dokud v nás přetrvává některá ze tří zmíněných základních lidských tendencí, nemůžeme vystoupit z koloběhu znovuzrovnání.

Hledající musí být bdělý v pozorování svých tužeb. Prostřednictvím omezování tužeb se rozvíjí sebeovládání. Stahováním se ze světa pomocí sebeukáznování získáte více vnitřní energie a ta pro vás začíná pracovat.

Pozitivními okolnostmi jsme obdařeni proto, abychom je využili pro druhé. Kdykoli se nějakou situací trápíme, cílem toho, proč jsme se do ní dostali, je, abychom se osvobodili od své touhy mít všechno podle svých přání. To je smysl skrytý i v té nejnáročnější životní situaci. Jsou to právě naše touhy, které jsou skutečnou příčinou všeho našeho strádání i potěšení.

Naše pravé bytí zakrývají touhy na úrovni těla, smyslů, mysli a ega. Toto všechno s naším skutečným Já nesouvisí. Naše nevědomost je ale založena právě na tom, že tyto tendence, kterými ve skutečnosti nejsme, v našem životě převládají. Je třeba se jich zbavit.

Když něco nemáme, toužíme po tom. V naší skutečné Existenci, v duši, nám nikdy nic nechybí. Jsme-li Duchem, svou pravou Existencí, jaké další touhy bychom mohli mít? Touhy vznikají jen na základě naší nevědomosti. Když si uvědomíte, že jste věčným Duchem a nikdy nezemřete, jaký má smysl po čemkoliv toužit?

Pochopíme-li smysl života, rozdíl mezi tělem a duší a uvědomíme si věčnost duše, dočasnost těla a nevyhnutelnost zestárnutí a smrti, budeme schopni odložit své tužby. Když jsme odložili své touhy, osvobodíme se od připoutaností. Když se člověk oprostí od pocitu vlastnictví, připoutanosti a egoismu, nastane mír. Co je ego? Ego je identifikace duše s tělem. Člověk zapomíná, že jeho pravá Existence, duše, je věčná, nezrozená a neumírající, a považuje sebe sama jen za tělo. Můžete pozorovat, jak jsou všechny touhy soustředěny okolo těla.

Můžete namítnout, že kdybychom vyloučili všechny touhy, není možné žít. Vždyť touhy motivují veškerý náš život. Touha je pouhým produktem vaší mysli a nemá nic do činění s vaší vlastní Existencí. Ve vaší hlavě se neustále odehrává nějaké drama, jehož původem jsou právě touhy. Můžete toužit po kolika věcech chcete, ale pochopte, že vaše tužby nemají souvislost s Existencí jako takovou. Někdo si například může přát, aby se stal na rok ministerským předsedou Indie! Proč ne. Mohlo by být zajímavé poznat, jaké to je být ve funkci premiéra ve východní zemi. Jakou má ale tato touha souvislost se skutečným životem takového člověka?

I touha oprostít se ode všech tužeb je touhou. Hledající, s nimiž rozmlouvám, někdy napadají podobné otázky: „Není touha po realizaci Boha také touhou? Neměli

bychom upustit i od této touhy? Vždyť i touha po probuzení z nevědomosti a touha po duchovní seberealizaci – nejsou to také touhy?“ Touha po realizaci Boha a duchovní seberealizaci nespadá do kategorie světských tužeb, protože je-li naplněna, odpadají automaticky všechny touhy, včetně této poslední.

Je to dlouhý seznam plný položek, které různí lidé považují za nezbytné pro své štěstí. Někdy se touhy vyplní a někdy ne. Ale i když jsou touhy naplněny, zkušeností lidstva je, že ani pak štěstí nepřichází. Například ideální partner sice vstoupí do našeho života, ale během pouhých tří měsíců začnou problémy. Nebo po šesti měsících či po roce, na tom už nezáleží. Přesto, rok za rokem, pokračujeme v hledání štěstí ve vnějším světě.

Nikdo si nemůže vytvářet své životní okolnosti podle toho, jak by si přál. Situace prostě do našeho života přicházejí. Nikdo nemá ve svých rukou, zda se mu splní všechny jeho touhy. Kdyby průběh našich životů závisel na našich tužbách, pak by většina lidí chtěla být prezidentem, ministerským předsedou či milionářem. Proč ne? Ale nestane se to.

Jaká je příčina dalšího a dalšího zrozování? Příčinou není nic jiného než touhy, splnění nenaplněných přání. Dokud v nás zůstávají nějaké nenaplněné touhy, pokračuje i cyklus smrti a zrození, smrti a zrození, smrti a zrození... Teprve po mnoha životech pročišťování dochází v tomto těle k události, kterou nazýváme osvícením neboli duchovní seberealizací. Je to něco jako exploze na úrovni jemného těla - všechny vtisky z minulosti jsou tímto světlem zničeny. Protože jsou spáleny všechny vtisky, nezůstává žádná touha. Když není žádná touha, nedochází ani ke zrození.

Představa, že si chcete žít jen pro sebe, abyste uspokojovali svoje vlastní touhy, vytváří nevolnictví, a toto poddanství skončí teprve tehdy, když vaše pojetí života zaměřené na vlastní potěšení nahradí postoj služby světu, života pro ostatní. Smyslem je stát se otrokem proto, aby bylo dosaženo nejvyšší svobody. Má-li člověk zdravé tělo, pak ho má používat ve službě někomu, kdo zdravý není. Když jsou v pořádku smysly, mohou být užitečné těm, kdo je potřebují. I mysl a intelekt mohou být využity ve službě světu. Je-li někdo bohatý a má-li k dispozici víc než potřebuje, pak měl dát část svého bohatství k užitku druhým. Když člověk přijme a osvojí si tento přístup, začne docházet k proměně. Když už není vaše činnost motivovaná touhami, ale službou druhým, pak nevolnictví, které se vytvářelo během mnoha životů jednáním, které bylo motivováno touhami, začíná mizet. Jak vysvětlují světcí, tím, že se z vlastní vůle stanete otrokem, abyste mohli sloužit druhým, natrvalo se osvobodujete.

Ramakrišna, učitel Vivekánandy, vyjadřoval moudrost prostým způsobem: „Loď musí zůstat na vodě, jenom se musíte snažit, aby do ní nenatekla voda,“ říkával. Musíte být ve světě, ale snažte se, aby svět nevstupoval příliš do vás. V lodi máte mnoho děr, a proto na ně dávejte pozor, abyste se nepotopili. Tyto díry jsou touhy. Sledujte pozorně své touhy. Jestliže se postaráte, aby se loď nepotopila, převezve vás přes moře smrtelného světa. Jestliže voda nateče do lodi, potopíte se. Jestliže voda dovnitř nenateče, dosáhnete břehu, kde existuje pouze Láska, Mír a Božství.

Každý člověk si v sobě nese tři základní touhy. Touhu poznávat, touhu něco vykonávat a touhu někým být. V případě duchovně realizovaného člověka jsou všechny tyto tři touhy naplněny. Nezůstává nic, co by měl poznat, nemá nic, co by měl udělat a není nic, čím by se měl stát. A proto je zcela šťastný a v klidu. Toto je jediný cíl lidského života.

Hledající by měli mít na paměti rozlišování mezi touhami a potřebami. Jsou věci, které pro svou existenci potřebujeme. Zajímavé na tom je, že Bůh, nekonečná Energie, naše potřeby plní. Například než se narodí dítě, vytvoří Bůh v prsu matky mléko. Než se narodíte, je pro vás připraveno mléko. S touhami je to podobně, jako by si dítě stěžovalo, že mu mléko nestačí: „Kdyby tak bylo v mámině prsu mléko namíchané s čokoládou, to by byla lepší dobrota!“ Na to by Bůh odvětil: „Ne, klidně si naříkej. Žádný čokoládový koktejl nedostaneš! Můžeš mít mléko, a tak, jak to je, je to nejlepší. Mléko ti dá život a zdraví.“

Cesta k osvobození se od hněvu a podrážděnosti vede přes minimalizování svých potřeb a upouštění od tužeb. Tímto způsobem ale nelze problém vyřešit plně, protože jde o negativní postup. Pomáhá, ale ne úplně. Musíme zaujmout i pozitivní přístup a snažit se žít pro druhé. Usilovat o jejich štěstí.

Kořenem zlosti a podrážděnosti jsou touhy. Čím více je člověk plný tužeb, tím pravděpodobněji se rozcílí. Stane-li se něco, co nechce, rozzlobí se. Je to velmi prosté. Zlost přichází, když se něco neděje podle našich představ. Chceme, aby druzí plnili naše touhy. Přejeme si, aby ostatní členové rodiny dělali to, co chceme. A když nedělají, zlobíme se. Tímto způsobem se v nás hromadí a hromadí vtisky hněvu. Nikomu na světě se nesplní a nemohou splnit všechny jeho touhy. Není to možné. Některá přání se splnit mohou, ale ne všechna. Když se přání neplní, cítíme zlost.

Důležitým principem na duchovní cestě je děkovat, za vše, co je, a nestěžovat si na to, co není. Nemáme již nyní tolik věcí, za které bychom měli být vděční? Neměli bychom být vděční za toto docela hezké tělo, bez mnoha nemocí a dosud naživu? A za své oblečení, za svůj dům, za své přátele? Není to velké štěstí, že zde o Něm hovoříme? Dveře se otevřou těm, kdo se naučí být vděční v každém přítomném okamžiku. Dveře zůstanou zavřeny pro ty, kteří si stěžují na přítomný stav věcí. Ve skutečnosti nejsou Jeho dveře nikdy zavřeny. Pouze závoj touhy způsobuje, že se domníváte, že dveře jsou zavřeny. V okamžiku, kdy zmizí závoj, zjistíme, že žádné dveře neexistují, že je pouze On. Proto buďte vděční i za ty zavřené dveře.

